Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρηματιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ 4ι' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 21 Φεβρουαρίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 8

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 52)

Δὲν μ' ἀρέσει ἡ δεσποινὶς Ἑλένη· εἶνε ὅλο προποίησις καὶ ὑποκρισία· τὰ χαϊδέματά της καὶ τὰ κομπλιμέντα της δὲν μ' εὐχαρίστησαν καθόλου· ἀπ' ἐναντίας! Θαρρεῖς πῶς ὅ,τι λέγει τὸ λέγει διὰ νὰ κολακεύσῃ τὸν μπαμπᾶ. Καὶ ἔπειτα, πῶς τὸ ξεύρει ὅτι εἶμαι ἔξυπνη, καὶ πῶς μ' εὑρίσκει χαριτωμένο κορίτσι, ἀφοῦ οὔτε ἐγύρισε νὰ με κυττάξῃ ὅσην ὥραν διήρκεσεν ἡ ἐπίσκεψις, παρὰ μόνον τὴν τελευταίαν στιγμήν; Δὲν τὴν συμπαθῶ καθόλου, ἐγώ. Ἴσως δὲν εἶνε καλὸ αὐτὸ που λέγω, ἀλλὰ εἰμπορῶ νὰ το εἰπῶ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου, ἀφοῦ κανεὶς δὲν το βλέπει. Ὅταν ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ σπίτι των, «Οὖφ!» ἔκαμεν ὁ μπαμπᾶς, ὅπως ὅταν εἶνε κουρασμένος.

— Δὲν θὰ με φέρνῃς πολὺ συχνὰ στὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος Ἑλένης, δὲν εἶν' ἔτσι; τοῦ εἶπα.

— Ὄχι, ὄχι, μὴ φοβᾶσαι· δὲν θὰ της δώσω αὐτηνῆς τὴν κόρη μου, ἀπήντησε καὶ μ' ἐφίλησε. Τώρα πᾶμε γρήγορα στῆς κυρίας Μαντάρη.

Ἐβιαζόμουν κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ αὐτὴν τὴν κυρίαν που εἶνε τόσον καλή, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ μπαμπᾶ. Δέν μού το εἶπε, ἀλλὰ φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὸν τρόπον που ἐμιλεῖ δι' αὐτὴν ὁ μπαμπᾶς.

Εἴδαμε ἀπὸ μακρυὰ τὸ σπίτι της, ἕνα σπίτι κάτασπρο, πολὺ κομψό, μὲ εὔμορφες κουρτίνες κόκκινες στὰ παράθυρα. Ὅταν ἐπλησιάσαμεν, εἶδα ἐπάνω στὸ μπαλκόνι μίαν κυρίαν μὲ ἄσπρα φορέματα, μὲ μαῦρα μαλλιά· μοῦ ἐφάνη πολὺ νέα καὶ πολὺ ὡραία.

— Ἔχει καὶ κόρην ἡ κυρία Μαντάρη, μπαμπᾶ;

— Ὄχι· γιατί μ' ἐρωτᾶς;

— Ποία λοιπὸν εἶνε αὐτὴ ἡ δεσποινὶς μὲ τ' ἄσπρα;

— Μά, εἶνε αὐτὴ ἡ ἰδία, εἶνε ἡ κυρία Μαντάρη.

Ἡ κυρία Μαντάρη φαίνεται σὰν κορίτσι, τόσον εἶνε δροσερά! — καὶ τώρα ἐννοῶ διατί ἀρέσει στὸν μπαμπᾶ· εἶνε θελκτικωτάτη! Ἡ φωνή της εἶνε γλυκεία, τὸ βλέμμα της ἔξυπνο καὶ καλό, καὶ ὅλη, ὅπως καὶ νὰ την δῇς, εἶνε μιὰ χαρά. Δὲν εἰξεύρω ἂν εἶνε ὡραία, διότι δὲν εἶμαι εἰδήμων εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα· ἀλλὰ μ' εὐχαριστεῖ καὶ νὰ την βλέπω καὶ νὰ την ἀκούω. Μ' εὐχαριστεῖ ἐπίσης καὶ τὸ εὐμορφοστολισμένο σαλόνι της· παντοῦ ἄνθη καὶ φῶς ἐκεῖ-μέσα, μιὰ γλύκα σ' ὅλα τὰ πράγματα, καὶ χωρὶς νὰ το θέλῃς, θὰ καθήσῃς ἀμέσως στὴν καρέκλα ἢ στὴν πολυθρόνα που θὰ εὑρεθῇ δίπλα σου. Οὔτε φωνὲς οὔτε φασαρία ὅπως εἰς τὴν οἰκογένειαν Φιλογιάννη, ποῦ πᾶνε κ' ἔρχονται καὶ σηκόνονται καὶ κάθονται ὅλοι μαζί.

Ὁ Κίμων εἶνε ἕνα ξανθὸ ἀγόρι στὴν ἡλικία μου· ἀλλὰ φαίνεται πιὸ δειλὸς καὶ πιὸ ἀδύνατος ἀπὸ ἐμέ. Μ' ἀρέσει πολύ· δὲν εἶνε ἀνήσυχος καὶ φωνακλᾶς, ὅπως πολλὰ ἀγόρια που γνωρίζω, — ἴσως διότι εὑρίσκεται πάντοτε μὲ τὴν μητέρα του.

Ὅταν ἐφύγαμεν, εἶπα στὸν μπαμπᾶ τί ἰδέαν ἐσχημάτισα διὰ τὸν Κίμωνα καὶ τὴν κυρίαν Μαντάρη· ὁ μπαμπᾶς ἔμεινε κατενθουσιασμένος.

— Εἶδες τί καλοὶ ποῦ εἶνε καὶ οἱ δύο των; ἔ, Μάρθα μου;.. Θὰ τους ἀγαπήσῃς κ' ἐσύ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὤ! βέβαια, ἀπήντησα ἐγώ· τοὺς ἀγαπῶ κι' ὅλας.

8 Ἰουνίου.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη εἰς τὴν ἐξοχή. Τώρα βλεπόμεθα καθημερινῶς μὲ τὴν κυρίαν Μαντάρη καὶ τὸν Κίμωνα, καὶ τους ἀγαπῶ περισσότερον, ὅσον τοὺς γνωρίζω καλλίτερα. Ὁ μπαμπᾶς λάμπει κυριολεκτικῶς, ποτὲ δὲν τον εἶδα τόσον χαρούμενον· ἀλλὰ κ' ἐγὼ εἶμαι γεμάτη χαρά. Τὸ πρωί, πηγαίνομεν μὲ τὸν Κίμωνα, καὶ μας κάμνει μάθημα ὁ παπᾶ-Ἄνθιμος.

12 Ἰουνίου

Δὲν γράφω κάθε μέρα, διότι ἡ ζωή μας εἶνε ἡ ἰδία πάντοτε, χωρὶς πολὺ ἐνδιαφέρον. Γίνονται, ἐννοεῖται, πολλά, ἀλλὰ εἶνε ὅλα τόσον ἀσήμαντα, ὥστε δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ καθήσω καὶ νὰ τα γράψω. Λόγου χάριν, κάποτε δὲν ἤξευρα καλὰ τὸ μάθημά μου εἰς τὴν Γεωγραφίαν, καὶ ὁ παπᾶ-Ἄνθιμος μ' ἐμάλωσε λιγάκι. Ἀλλὰ μὲ κάμνουν πολλὲς φορὲς καὶ ξεχνῶ ποῦ εὑρίσκομαι καὶ

« Παίζει πιάνο τόσον ὡραῖα! » (Σελ. 58, στ. α'.)

τί κάμνω, πότε ὁ Φρῖξος μὲ τὰ πηδήματά του, καὶ πότε κανένα πουλάκι που ἔρχεται καὶ κάθεται δίπλα μου· ἄλλοτε πάλιν κάθομαι καὶ συλλογίζομαι τί κάμνει ὁ Κίμων. Χθὲς τὸ βράδυ ἔμεινα κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πόσην ὥραν ἄϋπνη, διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸν σκοπὸν που ἔπαιζε ἀπὸ 'νωρὶς στὸ πιάνο ἡ κυρία Μαντάρη. Ἦτο τόσον εὔμορφο τὸ κομμάτι καὶ ἡ κυρία Μαντάρη παίζει πιάνο τόσον ὡραῖα! Ὅταν ἐτελείωσε, τὴν συνεχάρη καὶ τὴν εὐχαρίστησεν ὁ μπαμπᾶς. Ὁ Κίμων κ' ἐγώ, ἐστεκόμεθα καὶ ἀκούαμεν κοντὰ στὸ πιάνο· ἡ γιαγιὰ τοῦ Κίμωνος μᾶς ἔβλεπεν ὅλους ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της μὲ ὕφος πολὺ εὐχαριστημένον. Ἂν ἤμουν ζωγράφος, θὰ ἐζωγράφιζα τὸ ὡραῖον σύμπλεγμά που ἐκάμναμεν.

14 Ἰουνίου

Σήμερα, ἀλήθεια καὶ ὄχι χωρατά, ἐμαλώσαμε μὲ τὸν Κίμωνά. Ἰδοὺ πῶς ἄρχισεν αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἐκαθήσαμε οἱ δύο μας στὸ πιάνο νὰ μελετήσωμεν ἕνα κομμάτι ἀ-κ ἀ τ ρ-μ α ί ν, κ' ἐχάσαμε τὸν χρόνον καὶ τὰ μπερδέψαμε.

— Μέτρα λοιπόν, μοῦ λέγει.

— Μὰ δὲν τα ἔχασα ἐγώ!

— Ἄκου ἐκεῖ τί λέγει!

— Λοιπόν, ἐσὺ νὰ μετρᾷς!

— Καλέ, ποιός το εἶπε; Ἐγὼ κάμνω τὸ δυσκολώτερο μέρος· καὶ πρέπει νἄχω τὸν νοῦν μου νὰ χρωματίζω τὸ παίξιμό μου· ἐσὺ πρέπει νά με ἀκολουθῇς καὶ νὰ βαστᾷς τὸν χρόνον.

— Μοῦ κάνεις τὸν καμπόσο, διότι παίζεις τὸ ἐπάνω μέρος! Καὶ ὅμως τώρα δὰ ἐχτύπησες φ ὰ - ν τ ι έ ζ, ἐνῷ εἶνε γραμμένο σ ἰ - μ π ε μ ό λ.

— Ἐσὺ φταῖς πού μ' ἔσπρωξες! Πιάνεις ὅλη τὴ θέσι μόνη σου· κύττα, κάθεσαι ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ πιάνου.

— Καλέ, τί τρόπος εἶνε αὐτός; Νά σου 'πῶ! καλλίτερα θἄκαμνε ἡ μητέρα σου νά μας ἀφίσῃ νὰ παίζωμε χωριστά, καὶ ὄχι μαζί.

— Ἄ! μὰ δὲν ὑποφέρεσαι, ἐπὶ τέλους! μοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος· δὲν θέλω πιὰ νὰ ξαναπαίξω μαζί σου!

— Ὅπως ἀγαπᾷς, τοῦ ἀπήντησα ἐγὼ σκασμένη στὰ γέλια· θὰ μελετήσω μόνη.

Ἐπῆρε ἕνα βιβλίο ὁ Κίμων κ' ἐπῆγε κ' ἐκάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο· ἐγώ, ἄρχισα νὰ μελετῶ μὲ πολλὴν προσοχὴν μίαν σονάταν πού μου ἔδωσε ἡ κυρία Μαντάρη νὰ μάθω. Ἤθελα νὰ ἔλθῃ ἔξαφνα ἡ κυρία Μαντάρη καὶ νά με συγχαρῇ διὰ τὰς προόδους μου ἐμπρὸς στὸν Κίμωνα, ἀλλὰ δὲν ἦλθε. Ἐσυλλογίσθηκα τότε ὅτι, ἂν ὁ Κίμων μοῦ ἐπρότεινε νὰ πᾶμε νὰ παίξωμε, εὐχαρίστως θὰ ἐπήγαινα, διότι ἄρχισα νὰ βαρύνωμαι τὴν σονάταν μου· αὐτὸς ὅμως δὲν ἐσάλευεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, καὶ ἐφαίνετο πολὺ ἀπησχολημένος μὲ τὸ διάβασμά του. Ἔκλεισα τὸ πιάνο, ἔπιασα κ' ἐγὼ ἕνα βιβλίο ἀπὸ τὸ τραπέζι, κ' ἐπῆγα νὰ ἐνθρονισθῶ εἰς μίαν πολυθρόνα ἀπέναντι στὴν ἰδική του. Ἔβαλα τὸ χέρι μου ἐπάνω στὰ μάτια μου, γιὰ νὰ μή με ἰδῇ ποῦ ἐκύτταζα, καὶ ἐδιάβασα τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου του εἰς τὸ ἐξώφυλλον. Ἦτο ἓν βιβλίον «Περὶ Διαφορικοῦ καὶ Ὁλοκληρωτικοῦ Λογισμοῦ»,— ἀνώτερα μαθηματικὰ δηλαδή. Εἶδα κ' ἔπαθα νὰ κρατήσω τὰ γέλια, διότι ὁ Κίμων ἐφαίνετο σοβαρώτατος, κ' ἐγύριζε καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ φύλλα, διὰ νὰ με κάμῃ νὰ ὑποθέσω ὅτι ἐδιάβαζεν. Ὅταν ἐγύρισε τὸ τρίτον φύλλον, ἐτόλμησα νὰ του εἰπῶ:

— Καὶ εἶνε τερπνὸν αὐτὸ ποῦ διαβάζεις;

— Τερπνότατον.

— Περίεργον! Ἐνόμιζα πῶς δὲν ἐννοιωθῆς κουκοῦτσι ἀπὸ τέτοια

— Τὰ νοιώθω ὅσο καὶ σὺ ποῦ διαβάζεις τὸ βιβλίο σου ἀνάποδα.

Πραγματικῶς δὲν εἶχα προσέξει ὅτι ἐκρατοῦσα ἀνάποδα τὸ βιβλίον μου, καὶ αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις μ' ἔκαμε ν' ἀρχίσω κἄτι γέλια, ὥστε ἡ φιλονεικία μας ἐπῆρε τέλος, κ' ἐγίναμεν πάλιν φίλοι.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΟΘΟΙ

Τὴν ὑψηλὴ βαλανιδιά,
τοῦ δάσους τὸ καμάρι,
Βλέπει ἕνα σπάρτο ταπεινό,
σιμά της φυτρωμένο,
Καὶ λέγει: «Νᾶχα καὶ ἐγὼ
κἀν τὴ μισή της χάρι,
Ποῦ ζῶ ἐδῶ στὰ πόδια της
μικρό, λησμονημένο!»

Καὶ ἡ 'ψηλὴ βαλανιδιὰ
βλέπει πουλὶ που σχίζει
Μὲ τὰ γερά του τὰ φτερὰ
σὰν βέλος τὸν ἀέρα,
Καὶ μ' ἀναστεναγμὸ βαθύ,
μὲ πεῖσμα μουρμουρίζει·
«Κι' ἐγὼ γιὰ πάντ' ἀκίνητη
θὰ λυώσω ἐδῶ πέρα!»

Καὶ τὸ πουλὶ ἔχει κι' αὐτὸ
τὸν πόθο τὸν δικό του·
Τὸν ἄνθρωπον ἐκύτταξε
καὶ λαχταρεῖ ἡ καρδιά του:
«Νᾶχα κι' ἐγὼ τὴν τύχη του,
νᾶχα τὸ ροζικό του,
Νὰ μ' ἔχῃ ὁ κόσμος ἄρχοντα,
νὰ μ' ἔχῃ βασιλιᾶ του!»

Κι' ὁ ἄνθρωπος στὸν οὐρανὸ
ἐσήκωσε τὸ μάτι.
Κάτι τι νοιώθει μέσα του
καὶ λαχταράει κἄτι
Ποῦ δὲν το βρίσκει εἰς τὴ γῆ
στὸν κόσμο τὸν στενό...
Κι' ἡ γῆ τον πνίγει, καὶ ποθεῖ
τὸν ἄπειρο οὐρανό!

(Κατὸ τὸ Γαλλικόν.) ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ ΚΑΙ ΥΔΑΤΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΘΗΝΑ σᾶς λέγω, ποτὲ πλέον εἰς τὴν ζωήν μου δὲν θὰ πιστεύσω μετεωρολογικὰς προφητείας! Ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι, ἐνθυμοῦμαι, οἱ μετεωρολόγοι ἐπροφήτευσαν ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν θὰ εἶνε βαρύτατος. Καὶ μὲ τόσην βεβαιότητα, μὲ τόσην πεποίθησιν τὸ ἔλεγαν, ὥστε ἤρχισα νὰ κρυόνω καὶ νὰ τρέμω προκαταβολικῶς. Ἐφοβούμην ὅτι ὁ χειμὼν θὰ ἦτο μακρὸς καὶ ἀτελούτητος· ὅτι θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον καὶ θὰ ἐτελείωνε τὸν Ἀπρίλιον· ὅτι ὁ ἥλιος θὰ ἐκρύπτετο ἐπὶ μῆνας· ὅτι θὰ εἴχαμεν χιόνας καὶ πάγους, βροχὰς καὶ ἀνέμους· ὅτι τὸ θερμόμετρον θὰ κατέβαινεν εἰς ἀμέτρητα βάθη· καὶ ὅτι ἐπὶ πολὺν καιρὸν θὰ ἤμεθα τόσον δυστυχεῖς, ὅσον εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἄνθρωποι μεσημβρινοί, ἀσυνείθιστοι μὲ τέτοια παιγνίδια καὶ ἀπροετοίμαστοι ἐντελῶς διὰ χειμῶνας βαρεῖς καὶ μακρούς...

Ἐπέρασα ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς προφητείας. Κάθε ἡμέραν ψυχράν, ἐπίστευα ὅτι θὰ την διεδέχετο ἡμέρα ψυχροτέρα· καὶ ὅταν ἔβλεπα ἐξαφνα ὅτι ὁ καιρὸς ἐδιορθώνετο, ἐφοβούμην ὅτι ἦτο παγὶς καὶ ἀπάτη... Μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος, τὰ βουνὰ ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ χιόνια... α Ἐτελείωσαν τὰ ψέμματα, εἶπα· ἀρχίζει ὁ φοβερὸς χειμών! τώρα θὰ χιονίσῃ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας... Γρήγορα τὴ σόμπα! Νά την ἀνεβάσετε ἀπὸ τὴν ἀποθήκη... νὰ φέρετε τὸν μάστορα νά την στήσῃ· καὶ ἀπὸ αὔριον εἰς ἐνέργειαν!» Ἡ σόμπα μὲ ὅλα τὰ παραρτήματά της ἐκουβαλήθη ἄρον-ἄρον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καὶ ὁ μάστορας ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπαύριον. Ἀλλ' ἡ ἐπαύριον ἐξημέρωσε μὲ ἥλιον λαμπρόν... ἕως τὸ βράδυ, τὰ χιόνια τῶν βουνῶν σχεδὸν εἶχαν λυώσῃ, καὶ ἡ σόμπα ἐφαίνετο ὁλωσδιόλου περιττή... Νὰ ἰδοῦμεν μεθαύριον. Ἀλλὰ μεθαύριον ὁ καιρὸς ἦτο ἀκόμη καλλίτερος, τὸ θερμόμετρον ἀνέβαινεν, ὁ μάστορας δὲν ἦλθε ποτέ, ἡ σόμπα ἐγκατελείφθη... Ἀπὸ τότε δέν την ἐνθυμήθην οὔτε μίαν ἡμέραν. Ἐπέρασε σχεδὸν ὁ Φεβρουάριος, κοντεύει νὰ ἔλθῃ ὁ Μάρτιος, ἐμ ύ ρ ι σ ε ν ἡ ἄ ν ο τ ξ ι ς, κατὰ τὴν

φρασεολογίαν τῶν τραγουδιῶν, καὶ... ἀκόμη περιμένω τὸν χειμῶνα.

Τί περίεργον πρᾶγμα! Εἰς τὸ πεῖσμα τῶν μετεωρολόγων καὶ τῶν προφητῶν, οἱ ὁποῖοι τόσον τὸν ἐσυκοφάντησαν, ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν ἐφάνη ὁ γλυκύτερος καὶ ὁ βραχύτερος τῶν χειμώνων! Ὅλη του ἡ ὁρμὴ ἐξεθύμανε μὲ ὀλίγας βροχές. Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἔπεσεν οὔτε μία νιφὰς χιόνος, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας κατὰ συνέχειαν ὁ ἀττικὸς ἥλιος ἔλαμπε μὲ θάλπος καὶ μὲ λαμπρότητα ἐαρινήν! Ἀληθινά σας λεγω, ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου δὲν θὰ πιστεύσω μετεωρολογικὰς προφητείας! Φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ ἐπισφαλέστερον πρᾶγμα νὰ προφητεύῃ κανεὶς περὶ καιροῦ, καὶ ἡ μετεωρολογίκ ὡς προφητεία, εἶνε καὶ αὐτὴ προφητεία... μετὰ Χριστόν.

Καὶ ἡ πρᾶτής τοῦ ἐφετεινοῦ χειμῶνος δὲν ἐφάνη μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Φαίνεται ὅτι καὶ εἰς βορειότερα μέρη, ὁ χειμὼν ἦτο σχετικῶς γλυκύς. Ἐμάθατε ἴσως τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο ἐπεισόδιον τοῦ ρωσοϊαπωνικοῦ πολέμου: Χίλιοι ρῶσσοι στρατιῶται, ὁδοιπορροῦντες ἐπὶ τῆς Βαϊκάλης λίμνης, κατεποντίσθησαν, διαρραγέντος αἰφνῆς τοῦ πάγου. Ἦτο εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου. Καὶ ὅμως ἡ Βαϊκάλη μένει συνήθως παγωμένη ἕως τὸν Ἀπρίλιον!

Ἀλλὰ πραγματικῶς, ἐτελείωσεν ὁ χειμών; Αἱ ὡραῖαι ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι μᾶς χαρίζουν τόσον ἥλιον, εἶνε τῳόντι τὸ προμήνυμα τῆς ἐρχομένης ἀνοίξεως; Ἢ μήπως «τὰ κοφτερὰ εἶνε πίσω» καθὼς λέγει ἡ παροιμία, καὶ ὁ χειμὼν ἑτοιμάζεται νὰ μας ἐκπλήξῃ μὲ καμμίαν ὄψιμον δριμύτητα;

Ἄ! δὲν ἔχετε βέβαια τὴν ἀξίωσιν νὰ προφητεύσω, ὕστερ' ἀπὸ ὅσα εἴπαμεν παρακάτω διὰ τοὺς προφήτας...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΙΛΙΔΩΝ

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

Ὁ Ἄγγλος μαθηματικὸς Ροβέρτος Σίμψων, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε καθηγητὴς εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Γλασκώβης ἀπὸ τὰ 1711 ἕως τὰ 1768 καὶ συνέγραψε πολλὰ διδακτικὰ βιβλία τοῦ κλάδου του, ἦτο πολὺ ἀφῃρημένος. Οἱ συνάδελφοί του καθηγηταὶ ἔκαμναν συχνὰ διάφορα ἀστεῖα παιχνίδια εἰς βάρος τῆς ἀφῃρημάδας του. Μίαν φορὰν ἔντυσαν ἕνα θυρωρὸν τοῦ πανεπιστημίου εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὸν καθηγητήν, καὶ ἔτσι μετημφιεσμένον τον ἔστειλαν νὰ ζητήσῃ χρηματικὴν βοήθειαν ἀπὸ τὸν Σίμψωνα. Ὁ καθηγητὴς τοῦ ἔκαμε διαφόρους ἐρωτήσεις, καὶ ὁ θυρωρός, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖται ἦτο καταλλήλως δασκαλεμένος, διηγήθη τὰς περιπετείας τοῦ βίου του. Ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι ὡμοίαζαν μὲ τὰς λεπτομερείας τοῦ βίου τοῦ Σίμψωνος.

—Καὶ πῶς ὀνομάζεσθε; τὸν ἠρώτησε μὲ εὐμενῆ τόνον ὁ καθηγητής.

—Ροβέρτος Σίμψων! ἀπήντησεν ὁ θυρωρός.

—Ὦ! *Θεέ μου!* Πῶς κατήντησα, νὰ ζητῶ τώρα τὴν βοήθειαν τῶν φιλανθρώπων διὰ νὰ ζήσω, ἐνῷ ἤμουν μεγάλος καθηγητής! ἀπήντησε μὲ περίλυπον φωνὴν ὁ μαθηματικός.

Καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν θυρωρὸν γενναῖον χρηματικὸν ποσόν, νομίζων ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ καθηγητὴς καὶ ὅτι ὁ ἑαυτός του ἦτο... κάποιος ἄλλος!

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΤΟΛΜΗΡΑ ΠΕΙΡΑΤΕΙΑ

Ἀφοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ὀπίσω αὐλήν, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἤνοιγε πρὸς ἕνα στενὸν δρομίσκον, ὁ μὲν Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ Κόρτης ἐτράβηξαν ἀπ' ἐδῶ, ὁ δὲ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Ρανυᾶς Κὼφ ἀπ' ἐκεῖ, διότι ἐσκέφθησαν ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ χωρισθοῦν διὰ νὰ μὴν ἐλκύσουν τὴν *προσοχὴν τῆς ἀστυνομίας* ἂν ἐπήγαιναν ὅλοι μαζί. Ἐσκόπευαν νὰ συναντηθοῦν πάλιν εἰς τὸ μέρος ὅπου τους ἐπερίμενεν ἡ λέμβος, κοντὰ στὴν ἀποβάθραν, μὲ τοὺς ἐξ *συντρόφους* των. Ὁ ναύκληρος ἐγνώριζε πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ μέρος, διότι πολλὲς φορὲς εἶχεν ἀράξῃ ἄλλοτε εἰς τὴν Κουϊνστάουν.

Κόσμος πολύς, *ἄνδρες καὶ γυναῖκες* τῆς πολυανθρώπου ἐκείνης συνοικίας, συνωστίζοντο εἰς τοὺς στενοὺς δρόμους. Ὅλοι ἤθελαν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν *σύλληψιν τῶν πειρατῶν τοῦ «Χάλιφαξ»*. Καὶ τὰ σχόλια ἔπαιρναν κ' ἔδιναν εἰς βάρος των.

Ἀλλ' οἱ φυγάδες τῆς ναυτοφυλακῆς δὲν ἔδειξαν *καμμίαν σημασίαν* εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Δὲν ἐσυλλογίζοντο παρὰ πῶς ν' ἀποφύγουν τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα, χωρὶς καὶ νὰ φαίνωνται ὅτι φεύγουν διὰ νὰ σωθοῦν, — καὶ ἔπειτα, πῶς νὰ φθάσουν εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ Κόρτης ἐπέρασαν τὴν συνοικίαν περιπατοῦντες χωριστά, ἔσμιξαν δὲ μόνον ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν προκυμαίαν, καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ξυλίνην ἀποβάθραν.

Ἡ προκυμαία ἦτο σχεδὸν ἔρημος, ἀμυδρῶς φωτιζομένη μὲ ὀλίγους φανοὺς φωταερίου. Κανὲν ἁλιευτικὸν πλοιάριον δὲν ἐπέστρεφεν οὔτε ἦτο κίνδυνος νὰ ἐπιστρέψῃ πρὶν *περάσουν* δύο ἢ τρεῖς ὧραι. Ἡ πλημμυρὶς δὲν εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεται αἰσθητή. Ἐπ μένως ἡ λέμβος δὲν ὑπῆρχε φόβος μήπως κάμῃ καμμίαν δυσάρεστον συνάντησιν, τὴν στιγμὴν που θὰ διέσχιζε τὸν ὅρμον.

— Ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Κόρτης, δεικνύων ἀριστερᾷ, πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔλαμπεν εἰς φανὸς τοῦ λιμένος, καὶ μακρύτερα, ἐπὶ ἑνὸς ὑψώματος, ὁ φάρος ὅστις ἐφώτιζεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος.

— Εἶνε μακρυά; ἠρώτησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Καμμιὰ πενταποσαριὰ ἢ ἑξακοσαριὰ βήματα.

— Δὲν βλέπω ὅμως οὔτε τὸν Κάρπεντερ οὔτε τὸν Κώφ...

— Ἴσως νὰ μὴν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ ἔβγουν στὸν μῶλο...

— Καὶ νἄκαμαν μεγάλο γῦρο... Φοβοῦμαι μήπως μας χασομερήσουν.

— Ἐκτὸς ἂν ἔφθασαν κι' ὅλας στὴ σκάλα, ἀπήντησεν ὁ Κόρτης.

— Πᾶμε λοιπόν! εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Καὶ οἱ δύο ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των, ἀποφεύγοντες τοὺς ἀραιοὺς διαβάτας.

Ἔπειτα ἀπὸ ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας, ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ σύντροφός του ἐσταματοῦσαν εἰς τὴν προκυμαίαν ἐπάνω.

Οἱ ἄλλοι ἐξ ἦσαν ἐκεῖ, ἐξηκλωμένοι μέσα εἰς τὴν βάρκαν, τὴν ὁποίαν ἐφρόντισαν νὰ κρατοῦν πάντοτε ἀρκετὰ ἀνοικτὰ ὥστε νὰ μὴ καθήσῃ καθ' ὃν χρόνον ἔφευγαν τὰ νερὰ μὲ τὴν ἄμπωτιν.

—Δὲν εἴδατε οὔτε τὸν Τζὼν Κάρπεντερ οὔτε τὸν Ρανυᾶ Κὼφ; ἠρώτησεν ὁ Κόρτης.

—Ὄχι, ἀπήντησεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ναύτας, ἐνῷ ἐσηκώθη κ' ἔ λ ε β ά ρ τ ζ ε τὴν μ π α ρ ο ύ μ α διὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν βάρκαν εἰς τὴν σκάλαν.

—Δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε μακρυά, εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Ἂς μείνωμεν ἐδῶ καὶ ἂς περιμείνωμεν...

Τὸ μέρος ἦτο σκοτεινὸν καὶ δὲν ἐκινδύνευαν νὰ τοὺς ἰδῇ κανείς.

Ἐπέρασαν πέντε ἢ ἓξ λεπτά. Οὔτε ὁ ναύκληρος οὔτε ὁ μάγειρος ἐφαίνοντο ἀκόμη. Ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ ὁ ἀρχιπειρατὴς μὴ τυχὸν τους εἶχαν πιάσῃ. Καὶ ὅμως δὲν ἠμποροῦσε νὰ τους ἐγκαταλείψῃ... Ἄλλως τε, δὲν εἶχεν ἀρκετοὺς ἄνδρας ὥστε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν τολμηρὰν ἀπόπειράν του καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ παλαίσῃ ἐνόπλως, ἐναντίον τοῦ πληρώματος τοῦ «Γοργοῦ», ἂν δὲν κατώρθωνε νὰ το ἐξολοθρεύσῃ διὰ μιᾶς μὲ τὴν αἰφνιδίαν ἐπίθεσίν του.

Ἦτο σχεδὸν ἐννέα ἡ ὥρα. Ἡ βραδυὰ ἦτο θεοσκότεινη καὶ ὁ οὐρανὸς φορτωμένος μὲ σύννεφα χαμηλὰ καὶ ἀκίνητα. Δὰ ἔβρεχε μέν, ἀλλ' ἓν εἶδος πάχνης ἔπεφτεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ λιμένος,—καὶ αὐτὸ ἦτο εὐνοϊκώτατον διὰ τοὺς φυγάδας.

— Ποῦ εἶνε τὸ καράβι; ἠρώτησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Ἐκεῖ κάτω, ἀπήντησεν ὁ Κόρτης, ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὰ νοτιανατολικά.

Τίποτε δὲν ἐφαίνετο μέσα εἰς τὴν ὁμίχλην. Ἀλλὰ βεβαίως, ὅταν θὰ ἐπλησίαζαν τὸ πλοῖον, θὰ ἔβλεπαν χωρὶς ἄλλο τὸν φανὸν τοῦ προβόλου.

Ὁ Κόρτης, κυριευθεὶς ἀπὸ ἀνυπομονησίαν καὶ ἀνησυχίαν, ἀπεμακρύνθη περὶ τὰ πενῆντα βήματα πρὸς τὰ σπίτια τῆς

«Ὁ Κόρτης ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ.» (Σελ. 60, στήλ. 6'.)

προκυμαίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀρκετὰ εἶχαν φωτισμένα τὰ παράθυρά των. Ἐπλησίασεν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς καθέτους δρόμους, καὶ ἐκύτταζε μὲ προσοχὴν κάθε ἄνθρωπον ἐρχόμενον ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς τὴν προκυμαίαν. Ἐκύτταζεν ὅμως καὶ ὀπίσω του, καὶ ἐτέντωνε τὰ αὐτιά του εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, διότι ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἐμφανισθοῦν οἱ ἀστυφύλακες διὰ νὰ συνεχίσουν τὰς ἐρεύνας των εἰς τὰς λέμβους καὶ εἰς τὰ πλοῖα τοῦ λιμένος.

Ἔξαφνα ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ ἄλλοι ἐτινάχθησαν ἔντρομοι, καὶ ἐπίστευσαν πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ τύχη ἐστρέφετο ἐναντίον των.

Πραγματικῶς, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ὅπου ἦτο ἡ ταβέρνα τῆς «Κυανῆς Ἀλώπεκος», ἠκούσθη ὀχλοβοὴ καὶ θόρυβος. Ὁ κόσμος, μὲ κραυγὰς καὶ σκουντήματα, ἐξεχύθη εἰς τὴν προκυμαίαν. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἕνας φανὸς τοῦ φωταερίου ἐφώτιζε τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, καὶ τὸ μέρος δὲν ἦτο πλέον τόσον σκοτεινόν. Ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς προκυμαίας ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔβλεπε τί συνέβαινεν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Κόρτης ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ, διότι δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν καυγᾶν, ὅπου γρήγορα θὰ τὸν ἀνεγνώριζαν.

Μέσα εἰς τὸν συνωστισμὸν ἐκεῖνον, οἱ ἀστυφύλακες εἶχαν συλλάβῃ δύο ἄνδρας καὶ τοὺς ἐκρατοῦσαν γερά. Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες ἔκαμναν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ φύγουν. Καὶ εἰς τὰς φωνὰς των προσετίθεντο αἱ φωναὶ εἰκοσάδος ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν ἄλλοι ὑπὲρ καὶ ἄλλοι κατὰ τῶν συλληφθέντων.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Χάρρη Μάρκελ ἐσκέφθησαν φυσικά, ὅτι οἱ συλληφθέντες, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ἦσαν ὁ ναύκληρος καὶ ὁ μάγειρος.

— Τοὺ; ἔπιασαν . . . τοὺς ἔπιασαν! εἶπεν ἕνας.

— Καὶ τώρα, πῶς νὰ τους γλυτώσωμε! εἶπεν ἕνας ἄλλος.

— Ἐαπλωθῆτε ὅλοι κάτω! διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Φρόνιμον τὸ μέτρον, διότι ἂν οἱ δύο καθυστερήσαντες εἶχαν περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀστυνομικῶν, αὐτοὶ βεβαίως θὰ ἔκαμναν τὸν συλλογισμὸν ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι δὲν εὑρίσκοντο μακράν, καὶ δὲν θ' ἄφιναν οὔτε καράβι οὔτε βαρκοῦλα χωρὶς νὰ τὰ ψέξουν λεπτομερέστατα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δέν τα ἔχασε καθόλου. Ὅταν οἱ σύντροφοί του ἐξηπλώθησαν εἰς τὴν βάρκαν καὶ ἔγιναν ἀόρατοι, χάρις εἰς τὸ σκότος, ἐπέρασαν μερικὰ λεπτά, τὰ ὁποῖα ἐφάνησαν μακρότατα. Ὁ θόρυβος ἐδιπλασιάζετο εἰς τὴν προκυμαίαν. Οἱ συλληφθέντες ἀνθίσταντο ἀκόμη. Τὰ «γιοῦχα» τοῦ πλήθους ἠύξανον,—καὶ πρὸς ποῖον ἄλλον ἦτο δυνατὸν ν' ἀπευθύνωνται παρὰ πρὸς τοὺς δύο πειρατάς, τοὺς ἀξίους συντρόφους τοῦ διαβοήτου Μάρκελ; Ἐκινδύνευαν λοιπὸν νὰ συλληφθοῦν πάλιν ὅλοι καὶ νὰ σταλοῦν ἐκ νέου εἰς τὰς φυλακάς;...

Τέλος αἱ φωναὶ ἐμετριάσθησαν. Ἡ ἑνωμοτία τῶν ἀστυφυλάκων ἀπεμακρύνετο μὲ τοὺς δύο συλληφθέντας πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς προκυμαίας. Ἀμεσος κίνδυνος δὲν ὑπῆρχε, δι' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τοὐλάχιστον. Ἀλλὰ τώρα, τί νὰ κάμουν; Ὁ ναύκληρος καὶ ὁ μάγειρος, εἴτε πιασμένοι εἴτε μή, ἔλειπαν, καὶ μὲ δύο ἄνδρας ὀλιγώτερον, κάπως δύσκολον ἦτο νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον θρασὺ καὶ ὅταν ἀκόμη ἦσαν δέκα οἱ σύντροφοι! . . . Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν βάρκαν διὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν, νὰ ἔβγουν εἰς κανὲν ἐρημικὸν σημεῖον τοῦ κόλπου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ φύγουν εἰς τὴν ἐξοχήν.

Πρὶν ἀποφασίσῃ ὅμως ὁριστικῶς, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀνέβη εἰς τὴν ἀποβάθραν. Μὴ βλέπων κανένα εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐσκέφθη νὰ ἐμβῇ πάλιν εἰς τὴν βάρκαν καὶ νὰ τραβήξῃ ἀνοικτά, ὅταν δύο ἄνθρωποι ἐφάνησαν εἰς τὴν καμπὴν ἑνὸς δρόμου, διευθυνόμενοι μὲ γοργὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος του,—ὁ ναύκληρος καὶ ὁ μάγειρος. Ἀστυφύλαξ κανεὶς δέν τους κατεδίωκε, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι οἱ συλληφθέντες ἦσαν δύο ἄλλοι ναῦται, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κτυπήσῃ ἕνα τρίτον, εἰς τὴν ταβέρναν ἀκριβῶς τῆς «Κυανῆς Ἀλώπεκος».

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Ρανυᾶς Κώφ, ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν ἠμπορεῖσαν νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ τοὺς ἀστυφύλακας, ἐπῆραν τὸν ἀνήφορον καὶ κατέβησαν εἰς τὴν προκυμαίαν ἀπὸ ἄλλον δρόμον. Διὰ αὐτὸ εἶχαν ἀργήσῃ τόσον πολύ.

—Στὴ βάρκα καὶ ἀβάρα! διέταξε λακωνικῶς ὁ Χάρρης Μάρκελ ὅταν ἤκουσε τὰς ἐξηγήσεις των διὰ τὴν ἀργοπορίαν των.

Ἐπεβιβάσθησαν καὶ οἱ τρεῖς ἀμέσως. Τέσσαρες ναῦται ἐκάθηντο εἰς τοὺς πάγκους, μὲ τὰ κουπιὰ εἰς τοὺς σκαρμούς.

Ἡ μπαρούμα ἐλύθη ἀμέσως. Ὁ ναύκληρος ἔπιασε τὸ τιμόνι. Εἶχεν ἔλθῃ ἄλλοτε πολλὰς φορὰς εἰς τὸν λιμένα καὶ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὰ κατατόπια του. Καὶ μὲ κλειστὰ μάτια ἠμποροῦσε νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν μικρὸν ὅρμον τοῦ

Φάρμαρ, ὅπου ἦτον ἀραγμένος ὁ «Γοργός», δύο μίλλια μακρὰν ἀπὸ τὴν ξυλίνην ἀποβάθραν. Ἐκτὸς τούτου θὰ ἔβλεπαν καὶ τὸν φανόν, τὸν ὁποῖον κάθε πλοῖον ὑψόνει κατὰ τὸν κανονισμὸν εἰς τὸν πρότονον τοῦ προβόλου, ὅταν εἶνε ἀραγμένον εἰς ὅρμον ἢ λιμένα . . .

Καθ' ὅσον ἀπεμακρύνετο ἡ λέμβος, τὰ τελευταῖα φῶτα τῆς πόλεως ἐθυθίζοντο εἰς τὴν πυκνὴν ὁμίχλην. Ἄνεμος δὲν ἐφυσοῦσε καθόλου, οὐδὲ κυματισμὸς κανεὶς ἐγίνετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὅρμου. Ἑπομένως τελεία γαλήνη ἔπρεπε νὰ βασιλεύῃ εἰς τὸ πέλαγος.

Ἐπέρασαν εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ ἡ λέμβος ἀνέκοψε τὸν δρόμον της.

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἀνεσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ εἶπε:

— Ἕνα φανάρι. . . ἐκεῖ!

Ἕνα ἄσπρο φῶς ἔλαμπεν εἰς ὕψος δεκαπέντε ποδῶν ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν ὀργυιῶν.

Ἡ λέμβος, ἀφοῦ ἐπλησίασεν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστάσεως ἐκείνης, ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε. Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἦτο ὁ «Γοργός», ἀφοῦ, καθ' ὅλας τὰς πληροφορίας, κανὲν ἄλλο δὲν ἦτο τότε ἀραγμένον εἰς τὸν ὁρμίσκον Φάρμαρ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πέσουν δίπλα του χωρὶς νὰ ἐννοηθοῦν, χωρὶς νὰ τους κάρῃ εἴδησιν ὁ σκοπός, ὁ ὁποῖος χωρὶς ἄλλο θὰ ἦτο τοποθετημένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Δι' αὐτὸ ἐπτέρωσαν τὰ κουπιά, καὶ τὸ ρεῦμα μόνον του, παρέσυρε τὴν λέμβον πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλοίου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ πλοῖον ἔστρεφεν ἐπ' ἀγκύρας. Εἶχεν ἀρχίσῃ ἡ πλημμυρίς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φέρῃ τὸ ἐλάχιστον ἀέρακι ἀπὸ τὸ πέλαγος. Ὁπωσδήποτε ὁ «Γοργὸς» παρουσίαζε τὴν πρῴραν του πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ὅρμου καὶ τὴν πρύμνην του πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ λιμενίσκου Φάρμαρ, τὸν ὁποῖον ἔκλειε ἐν μικρὸν ἀκρωτήριον νοτιανατολικῶς.

Εἶχεν ἐννοήσῃ ἄρα γε ὁ σκοπὸς τοὺς πειρατάς; Πρὸς στιγμὴν ἡ σκιά του ἐφάνη εἰς τὸ κάσσαρο, κατόπιν ἔσκυψεν ἐπάνω εἰς τὴν κουπαστήν, καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ὡς ἄνθρωπος ζητῶν νὰ ἴδῃ μέσα εἰς τὸ σκότος.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ ἄλλοι εἶχαν ζαρώσῃ μέσα εἰς τὴν λέμβον. Ἀλλά, ἀφοῦ ἔμειναν ὀλίγας στιγμὰς ἐπάνω εἰς τὸ κάσσαρο, ὁ ναύτης ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του ἐμπρός. Δέν τον ἤκουσαν νὰ φωνάξῃ. Δὲν εἶχε κἂν ἰδῇ τὴν λέμβον, ἡ ὁποία ἐπλησίαζεν ἀθορύβως.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, ἡ λέμβος παρέπλεε τὴν πλεύραν τοῦ πλοίου καὶ ἐσταματοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ ἐξάρτια τοῦ μεγάλου ἱστοῦ.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ

Τὸ παράσημον τοῦ Ἡλίου ἦτο ἀπαράλλακτον μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπονέμει εἰς τὰ μεγάλα πρόσωπα ὁ Σάχης τῆς Περσίας.

—Καὶ εἶνε δικό μου αὐτό; εἶπεν ἡ Σιβύλλα, κατενθουσιασμένη, ἀλλὰ καὶ σαστισμένη συγχρόνως.

—Ναί, καλή μου κόρη. Γνωρίζω ὅτι σου ἀρέσει πολύ, καὶ νὰ το κρατήσῃς.

Ἡ Σιβύλλα ἔκαμεν ἕνα σωρὸ ὑποκλίσεις ἀπὸ τὴν χαρά της, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσῃ.

—Τώρα ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἥλιος, ἐγὼ πρέπει νὰ πηγαίνω, διότι εἶ-

«Εὑρέθη μέσα στὰ ἡλιοτρόπια.» (Σελ. 61, στήλ. 6'.)

μαι βιαστικός. Ἡ ἡμέρα ἐτελείωσε καὶ πρέπει νὰ φύγω γρήγορα. Συχνὰ θὰ σε βλέπω καὶ θὰ σε καμαρόνω ἀπὸ μακρυά, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃς πειὰ ν' ἀνέβῃς ἐδῶ ἐπάνω καὶ νὰ με συναντήσῃς. Καληνύκτα!

—Καληνύκτα, Κύριε καὶ Μεγάλε Ἥλιε! εἶπεν ἡ Σιβύλλα.

Ἐσήκωσε τὸ χεράκι της καὶ του ἔστειλε φιλάκια, ἐνῷ αὐτὸς ἔφευγε κ' ἐπήγαινε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ κάτι συννεφάκια, τὰ ὁποῖα ἀμέσως ἔγιναν ὁλόχρυσα.

—Τώρα, τῆς εἶπεν ὁ ἱπποτάκος, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ κοντά της. Θὰ κατεβοῦμε κάτω μὲ τὸν Ἀερόλιθον. . .

— Ἀερόστατον, θέλεις νὰ πῇς! τὸν διέκοψεν ἡ Σιβύλλα.

—Ὄχι, καλέ, ἀπήντησεν ὁ ἱπποτάκος, μὲ τὸν Ἀερόλιθον ποῦ τρέχει σὰν κόκκινη φωτιὰ εἰς τὸν ἀέρα!

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ το εἰπῇ, καὶ κάτι κόκκινο ἔλαμψεν ἐμπρὸς στὰ μάτια της. Καὶ χωρὶς νὰ το καταλάβῃ πῶς, ἡ Σιβύλλα εὑρέθη μέσα στὰ ἡλιοτρόπια, καὶ ὁ «Λαχὶς Πυρρουλίδης» ἐφτερούγισεν ἐμπρὸς στὸ προσωπάκι της.

Οὔτε ἱππότης, οὔτε παλάτια, οὔτε τίποτε ἔκτατον δὲν ἦτο γύρω της.

—Μπᾶ! τί γρήγορα ποὺ ἐπέστρεψα στὸν κῆπό μας! ἐφώνεξε ἡ Σιβύλλα.

Ἔδωσε μιά, νὰ τρέξῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ πῇ τῆς μαμμᾶς της τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ εἶχεν ἰδῇ. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη ἀλυσίδα τοῦ παρασήμου ἐμπλέχθηκε εἰς τὰ κλαδιά, καί, καθὼς ἐστάθη ἡ Σιβύλλα διὰ νὰ την ξεμπλέξῃ, ἤκουσε τὸν πατέρα της νὰ της φωνάζῃ:

—Τί κάνεις αὐτοῦ, Σιβύλλα;

—Ὦ! μπαμπᾶ μου, ἀπήντησεν ἡ μικρή, κύτταξε τί μου χάρισαν!

Καὶ ἔδειξε τὸ παράσημόν της.

—Μπᾶ! αὐτὸ εἶνε τὸ παράσημό μου! τὸ παράσημον τοῦ Ἡλίου τῆς Περσίας, κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα ποῦ το εἶχα βάλῃ!

—Καλέ, ὄχι, μπαμπᾶ μου! Εἶνε τὸ δικό μου. Νά, τώρα δά, μού το ἐχάρισε ὁ ἴδιος ὁ Μεγάλος Ἥλιος διὰ τὴν καλὴν διαγωγήν μου, ὅταν ἐπῆγα νὰ τον ἐπισκεφθῶ στὰ παλάτια του.

Ὁ πατέρας της ἄρχισε τὰ γέλια. Ἐκατάλαβεν ἀπὸ αὐτὰ ὅτι ἡ κόρη του εἶχεν ἀποκοιμηθῇ στὸν ἥλιο, καὶ ὅτι εἶχεν ἰδῇ ἕνα ὡραῖον ὄνειρον.

—Νά τος κι' ὅλας! τὸν βλέπεις; Πηγαίνει νὰ κοιμηθῇ! ἐξηκολούθησεν ἡ Σιβύλλα.

Καὶ μὲ τὰ μάτια της γεμάτα ἀπὸ θαυμασμόν, ἐστάθη νὰ κυττάξῃ πρὸς τὴν δύσιν.

Εἰς τὸν ἀνοικτογάλανον οὐρανὸν ἦσαν σκορπισμένα ὁλοπόρφυρα σύννεφα, χρυσωμένα γύρω-γύρω μὲ χρυσῆν λάμψιν. Καὶ μακρυά, πολὺ μακρυά, πέρα ἀπὸ τὰ χωράφια μὲ τὰ χρυσᾶ στάχυα, ἡ Σιβύλλα εἶδε τὸν Ἥλιον νὰ κατεβαίνῃ μεγαλοπρεπέστατα καὶ λίγο-λίγο νὰ χάνε-

ται εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἐνῷ εἰς ὅλην τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐχύνετο ἡ ἀπερίγραπτος γαλήνη καὶ ὡμορφιὰ τῆς κλοκαιρινῆς ἐκείνης βραδυᾶς.

— Καληνύκτα, ἀγαπητέ μου Ἥλιε! ἐψιθύρισαν τὰ χείλη τῆς Σιβύλλας.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[*Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Κας Μ. Σπίλμαν*]

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ «ΠΑΛΑΤΙΩΝ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ»

ΠΩΣ Ο ΜΑΝΘΟΣ ΕΦΕΡΕ ΜΕΛΙ

Ὁ μικρὸς Μάνθος ἦτο πολὺ συλλογισμένος. Εἶχε καθήσει ἐμπρὸς στὸ πτωχικὸ σπιτάκι των καὶ εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια του ἐπάνω στὰ γόνατά του. Γύρω του ἔφεγγεν ὁ ἥλιος, ἀλλὰ αὐτὸς ἦτο λυπημένος, διότι ἡ μητέρα του ἦτο ἄρρωστη, —ἡ καλή του ἡ μαννούλα, ποῦ πάντα ἦτον καλὰ κ' ἔδινε φαγὶ στὲς κότες καὶ στὴν κατσίκα, κ' ἐμαγείρευε φαγὶ διὰ τὸν Μάνθον...

Ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του:

— Νὰ μποροῦσα ναῦρισκα λίγο μέλι!... Ἡ κυρὰ - Παναγιώτα λέγει πῶς μὲ λίγο μέλι θὰ της περάσῃ ὁ βήχας τῆς μαννούλας μου, καὶ θα γίνῃ καλά...

Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὑρεθῇ τὸ μέλι; Τὸ σπιτάκι των ἦτον ἐπάνω στὸ βουνό, καὶ τὸ χωριὸ ἦτο τόσο μακρυά, ὥστε ἦτο ἀδύνατον μὲ τὰ ξυπόλυτα μικρά του πόδια νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ καὶ νὰ φέρῃ τὸ μέλι, — καὶ ἂν ἀκόμα εἶχε χρήματα νὰ το ἀγοράσῃ.

Ἔβγαλε λοιπὸν ἕνα πολὺ βαθὺν ἀναστεναγμόν, ἔβαλε τὰ χέρια του στὲς ξηλωμένες τσέπες του, κ' ἐτράβηξε κατὰ τὸ ποτάμι, ποῦ ἐκυλοῦσε ἀφρισμένο καὶ κατέβαινε ἀπὸ τὸ βουνὸ κάτω στὸν κάμπο.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ ρεύματος ἦτον ἕνας βράχος σκεπασμένος μὲ χορταράκια καὶ ἴσιος ἐπάνω. Ἐκεῖ ἐσυνεθίζε νὰ πηδᾷ ὁ Μάνθος καὶ νὰ κάθεται, νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὸ νερὸ ποὺ ἐχόρευε καθὼς ἐκτυποῦσε στὲς πέτρες καὶ τὰ χαλίκια τῆς ρεμματιᾶς. Ἐπῆγε καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Μάνθος, κ' ἐκάθησε στὸ βράχο, καὶ σκυμμένος ἐπάνω στὸ νερὸ ἐκύτταζε τὰ τρελλὰ παιγνίδια τοῦ ἀφροῦ.

Ἔξαφνα εἶδε ἕνα μικρὸ πραγματάκι που ἔπεσε στὸ νερὸ κ' ἐπαράδερνε, ἐνῷ το ἔπαιρνε τὸ ρεῦμα. Ἄπλωσε ὁ Μάνθος τὸ χέρι του, καὶ μὲ πολὺν κόπον κατώρθωσε νὰ το φθάσῃ καὶ νὰ το πιάσῃ. Ἦτο μία μεγάλη καὶ εὔμορφη μέλισσα, αὐτὸ τὸ πραγματάκι. Ἡ μέλισσα ἄρχισε νὰ περιπατῇ σιγὰ-σιγὰ ἐπάνω στὸ δάκτυλό του, καὶ αὐτὸς τότε τὴν ἀκούμπησε προσεκτικὰ ἐπάνω στὴ ζεστὴ πέτρα που ἦτο δίπλα του. Ἐκεῖ ἐστέγνωσε ἡ μέλισσα, ἐτκουπίσθηκε μόνη της, ἄνοιξε τὰ φτεράκια της στὸν ἥλιον, καὶ δὲν ἄργησε νὰ ξαναγίνῃ πάλιν ἐλαφροτάτη καὶ πεταχτή. Ὁ Μάνθος την ἐκύτταζε μὲ περιέργειαν, καὶ ἀκοροῦσε πῶς ἐκεῖνο τὸ βρεγμένο καὶ ζαρωμένο πραγματάκι ἔγινε μία τόσο ὡραία καὶ χρυσῆ μέλισσα.

Βλέπει τότε τὴν μέλισσαν νὰ σηκώνεται, νὰ βουΐζῃ καὶ νὰ πετᾷ, νὰ ξαναπάθεται πάλιν στὸ χέρι του ἐπάνω, καὶ ν' ἀρχίζῃ νὰ ὁμιλῇ:

— Σ' εὐχαριστῶ πού μ' ἔσωσες, καλό μου παιδάκι. Ἤθελα κ' ἐγὼ κάποια χάρι νὰ σου κάμω διὰ νὰ σου ἀνταποδώσω τὴν καλωσύνην, ἀλλὰ φοβοῦμαι πῶς μιὰ μέλισσα δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ κάμῃ τίποτε γιὰ ἕνα παιδάκι.

Ὁ Μάνθος τόσον ἐθαύμασε, ὅταν την ἄκουσε νὰ ὁμιλῇ, ὥστε ἐπιάσθη ἡ λαλιά του. Ἔξεφυε ὅμως τοῦ ἤλθε στὸ μυαλὸ μία ἰδέα: «Μέλι γιὰ τὴ μανούλα μου!» Καὶ χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοή, εἶπε:

— Σὲ παρακαλῶ, καϊμένη μέλισσα, δῶσέ μου λίγο μέλι γιὰ τὴν μαννούλα· εἶνε ἄρρωστη κ' ἔχει βῆχα, καὶ ἡ κυρὰ-Παναγιώτα λέγει πῶς θὰ γίνῃ καλὰ ἅμα φάγῃ λίγο μέλι.

Ἡ μέλισσα ἀνεκάθησε ἐπάνω στὸ χέρι του, ἔξυσε τὸ κεφαλάκι της μὲ τὸ ποδαράκι της, ἐσυλλογίσθηκε λίγο, καὶ ὕστερα εἶπε:

— Βέβαια! μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶνε δύσκολο νὰ σου προμηθεύσω μέλι· μὰ ἡ φωλιά μου εἶνε μακρυά, καὶ δὲν ξεύρω ἂν μπορῶ νὰ περιπατήσῃς ἕως ἐκεῖ.

— Καλέ, ἐγὼ ἐπῆγα τὴν ἄλλη φορὰ ὡς τὴν Τρύπα τοῦ Λαγοῦ! εἶπε μὲ καμάρι ὁ Μάνθος.

— Ἐπῆγες, ἀλήθεια; εἶπεν ἡ μέλισσα. Τότε μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρῃς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγωμε τώρα στὴ στιγμή. Ἔλα μαζί μου.

Ὁ Μάνθος ἐσηκώθη, ἐπήδησε τὴν ὄχθην τοῦ μικροῦ ποταμοῦ, κ' ἐμπρὸς ἡ μέλισσα ἐπετοῦσε, πίσω ἔτρεχε αὐτὸς μὲ τὰ ξυπόλυτα ποδαράκια του. Ἄμα την ἔχανε καὶ δὲν την ἔβλεπε, «μουούμμι!» ἐφώναζε δύνατα ἡ μέλισσα, κ' ἔτσι ἔτρεχαν, ἔτρεχαν, ἔτρεχαν, κ' ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δενδράκια, κ' ἐπηδοῦσαν τὰ χανδάκια, κι' ἀνέβαιναν ἀνηφόρους, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους ὁ Μάνθος ἄρχισε νὰ φυσᾷ καὶ νὰ λαχανιάζῃ, καὶ τὰ πόδια του νὰ πονοῦν.

Τέλος ἡ μέλισσα ἔστρεψε σὲ μιὰ κώχη, καὶ ὁ Μάνθος την εἶδε ποῦ ἐτρύπωσε στὴ σχισμάδα ἑνὸς βράχου.

Ἐστάθη κ' ἐπερίμενε μὲ ὑπομονὴν ἀρκετὴν ὥραν, ἕως ὅτου ἡ φιλησάδα του ἡ μέλισσα ἐπέστρεψε. Μαζί της ἦλθε καὶ ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ μέλισσες ποῦ ἐπετοῦσαν κ' ἐβούϊζαν ὁλόγυρα στ' αὐτιά του μὲ μεγάλην φασαρίαν. Ἡ πρώτη μέλισσα ἐκάθησε πάλιν ἐπάνω στὸ χέρι τοῦ Μάνθου καὶ εἶπε:

— Ἕτοιμο εἶνε τὸ μέλι νὰ το πάρῃς, μικρέ μου φίλε. Γονάτισε, βάλε τὸ χέρι σου ἀποκάτω σ' αὐτὸν τὸν βράχο, καὶ πάρε ὅσο θέλεις.

Ὁ Μάνθος ἐγονάτισε, ἔχωσε μὲ προσοχὴν τὸ χέρι του μέσα στὴν τρύπα, καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἤγγισε κάτι τι ποῦ ἐκόλλησε στὰ δάκτυλά του. Ἐτράβηξε τότε καὶ ἔβγαλε μιὰ μεγάλη καὶ ὡμορφη κηρήθρα γεμάτη μὲ καθαρώτατο μέλι, ὅπως ἐφαίνετο ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου τὰ δάκτυλά του εἶχαν σπάσῃ τὰ λεπτότατα κερένια κελλία της. Πόσον ἐμείνεν εὐχαριστημένος! Τὸ ἔξυπνο καὶ ἡλιοκαμμένο προσωπάκι του ἔλαμπεν ἀπὸ τὴν χαράν του, ἐνῷ ἐπροσκυνοῦσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν καλὴν μέλισσαν καὶ τὰς ἀδελφάς της.

— Θὰ φυτέψω λουλούδια στὸ περιβολάκι μας, ἔλεγε μὲ εὐγνωμοσύνην, καὶ δὲν θ' ἀφίνω κανέναν νὰ σας πειράζῃ, ὅταν θἄρχεσθε νὰ μαζεύετε ἀπὸ τὰ λουλούδια τὸ μέλι.

— Τρέχα στὸ σπίτι σου γρήγορα, Μάνθο, τοῦ ἐβούϊξαν ἡ μέλισσες· γιατὶ ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ.

Πραγματικῶς εἶχε βραδυάσῃ πλέον, καὶ δι' αὐτὸ ὁ Μάνθος ἐπῆρε δρόμον ἀμέσως. Κατέβαινε τὸν κατήφορο τώρα, καὶ ἔκαμνε περισσότερη ψύχρα· δι' αὐτὸ ἔφθασεν ὁ Μάνθος πολὺ γρήγορα στὸ σπίτι, τόσον γρήγορα ὥστε δὲν ἠμποροῦσε οὔτε αὐτὸς νὰ καταλάβῃ πῶς εὑρέθη κι' ὅλας ἐμπρὸς στὴν πόρτα τους.

Ὥρμησε μέσα, καὶ φαντάζεσθε πόσον εὐχαριστήθη ἡ μητέρα του ὅταν εἶδε τὸ μέλι ποῦ ἤθελε διὰ τὸν πονόλαιμό της. Ἔκαμε τὸ γιατρικὸ μὲ τὸ μέλι, κ'

ἔγινε πραγματικῶς καλλίτερα, καὶ ἀπὸ τότε πάντοτε λέγει ὅτι ἐκεῖνο τὸ μέλι την ἐθεράπευσε...

Ὁ Μάνθος δὲν ἐλησμόνησε τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἐκοπίασε πολὺ ἕως ὅτου φυτεύσῃ καὶ κάμῃ ἕνα ὡραῖον ἀνθόκηπον γύρω στὸ σπιτάκι των. Ὁ πατέρας του ἐζητοῦσε ρίζες καὶ σπόρους· ἀπὸ τοὺς φίλους του στὸ χωριό, καὶ τὰ λουλούδια ἐμεγάλωσαν καὶ ἄνθισαν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν. Οἱ μέλισσες ἤλθαν νὰ ἰδοῦν τὸν κῆπον, καὶ τόσον εὐμόρφο τὸν ηὗραν, ὥστε ἐμπῆκαν καὶ ἔμειναν μέσα στὴν κυψέλην που εἶχεν ἑτοιμάσῃ ὁ Μάνθος. Εἰς ὅλην τὴν χώραν καὶ τὰ περίχωρα ἔγινε ἐξακουστὸ τὸ μέλι τοῦ Μάνθου. Κανένα ἄλλο μέλι δὲν εἶχε τόσαν ἄρωμα καὶ τόσην δικύγειαν...

Ἀλλὰ ὁ Μάνθος ποτὲ δὲν ἄκουσε ἄλλην φορὰν νὰ μιλήσουν οἱ μέλισσες, ἂν καὶ συχνὰ ἐτέντουε τ' αὐτιά του ν' ἀκούσῃ τὸ βούϊσμά των. Δι' αὐτὸ λέγει ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε ἐκεῖνο τὸ θαῦμα, διότι τον εἶδε πόσον ἀγαποῦσε τὴν ἄρρωστη μητέρα του.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουτιοκεφαλάκης εἶνε ἀσθενής.

— Πῶς εἶσαι σήμερα, παιδί μου; τὸν ἐρωτοῦν· σοῦ ἔβαλεν ὁ γιατρὸς θερμόμετρο;

Καὶ ὁ Κουτιοκεφαλάκης, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι τὸ θερμόμετραν εἶνε ἰατρικόν:

— Μάλιστα, κύριε, καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ αἰσθάνομαι πολὺ καλλίτερα τὸν ἑαυτό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Πα.ὄντος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΑΤΛΑΣ

Μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦτο διανέμεται καὶ Ἀγγελία περὶ τῆς Μεγάλης Γενικῆς Γεωγραφίας-Ἄτλαντος τοῦ κ. Γεωργίου Μεταξᾶ, ἐκδοθείσης ὑπὸ τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Ἡ Ἀγγελία τα λέγει ὅλα ἐν ἐκτάσει. Κ' ἐγὼ προσθέτω, ὅτι τὸ βιβλίον εἶνε πραγματικῶς ὡραῖον καὶ χρησιμώτατον, καὶ το συνιστῶ εἰς τοὺς φίλους μου θερμῶς.

Ἀποσπῶ τὰ ἑξῆς ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν τῆς φίλης μου *Ναυσικᾶς* [ΕΕ]: «Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐτελείωσα τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Πρόαντος... Ἀδύνατον νὰ σου εἴπω τί αἰσθάνομαι. Αἴσθημα λατρείας με κατέχει πρὸς τὴν Ἑλλάδα μας, τὴν *πατρίδα μας*, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἠσθάνθην. Οὐδέποτε ἤμουν τόσον ὑπερήφανος διότι εἶμαι Ἑλληνίς! Ἐνόσω τον ἀνέγινωσκα, ἐνόμιζα ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, ὅτι ἀκούω τὸν θεῖον Πλάτωνα νὰ διδάσκῃ· ἠσθάνθην ὅ,τι καὶ ὁ Πρόας ὅταν τον ὠνόμασαν κλέπτην, καὶ ὅταν ἀνέγνωσα τὸν θάνατον τοῦ Εὐφορίωνος, τὰ μάτια μου ἐγέμισαν δάκρυα. Ἐθαύμασα τὴν *φιλίαν* τοῦ *Πρόαντος*, Θεαγένους καὶ Εὐφορίωνος, καὶ ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ τέλος, βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους μου... Δι' ὅσους τυχὸν δὲν το γνωρίζουν, προσθέτω ὅτι τὸ θαυμάσιον αὐτὸ βιβλίον «Πρόας ὁ Νικίου», ἀποτελεῖ ἕνα τόμον τῆς Βιβλιοθήκης μου καὶ τιμᾶται φρ. 3,50.

Ποῖος εἶνε ὁ ὑπογραφόμενος; J. Zélandy εἰς δελτάριον, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὴν Κων/πολιν; Συνδρομητὴν μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω. Οὔτε κἂν ἐσημείωσε τὴν διεύθυνσίν του, διὰ νὰ του στείλω τὸν Τιμοκατάλογον, τὸν ὁποῖον ζητεῖ.

Ναί, *Ὡραία Ἀμαζών*, πολλαὶ μαμάδες καὶ πολλοὶ μπαμπάδες ἦσαν ἄλλοτε συνδρομηταί μου, καὶ τώρα μὲ χαρὰν καὶ μὲ συγκίνησιν, ὅπως ἡ ἰδική σου μαμά, βλέπουν τὰ τέκνα των συνδρομητάς. Ἔγινε καλὰ ἡ μικρά σου ἀδελφή;

Κοιτοπόνηρε, [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ ποικίλην *ἐπιστολήν σου*. *Χαίρω* που καταγίνεσαι εἰς τὴν φωτογραφίαν καὶ θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Ναί, καλλίτερα θὰ ἦτο ἂν ἐχωρίζοντο τὰ πρόσωπα ἀπὸ τὰς τοποθεσίας, διότι τὰ εἴδη εἶνε *διαφορετικά*. Ἀλλ' ἔπρεπε τότε νὰ κάμω πολλοὺς Διαγωνισμοὺς φωτογραφίας, καὶ τοῦτο δὲν εἶνε εὔκολον. Ἔτσι ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἕνα σὲ' ὅλα τὰ εἴδη, καὶ νὰ βραβεύσω τὰς καλλιτέρας φωτογραφίας, ἀδιάφορον ἂν θὰ εἶνε πρόσωπα ἢ τοποθεσίαι ἢ σκηναί, κτλ. Τοῦτο ἄλλως τε κάμνουν καὶ ἄλλα περιοδικὰ εἰς τὴν Εὐρώκην, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε *εἰδικά*, καὶ ἐπομένως δὲν εἰμποροῦν νὰ ὑστερεῶσουν πολὺν καιρὸν καὶ πολὺν χῶρον εἰς Διαγωνισμοὺς Φωτογραφίας.

Εὔχομαι, *Μικρὲ Ραφαὴλ* [Ε], νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρόν σου, καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου νὰ φαίνεται εἰς τὸ ἑξῆς τόσον συχνὰ καὶ τόσον τιμητικῶς, ὅσον καὶ τὰ ψευδώνυμά που ἀναφέρεις. Χαίρω πού σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινὰ ἔργα.

Πολικὲ Ἀστὴρ [ΕΕΕ], ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ἐκτενεῖς καὶ ὡραίας ἐπιστολάς σου. Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴν συνήθειαν, σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ μὲ τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον, διότι δὲν πιστεύω, ἀπὸ τὴν συνήθειαν καὶ σύ, νὰ ἐλησμόνησες νὰ σημειώσῃς τὸ νέον.

Εὐχαριστῶ τὸν *Ζῶ-Ζό*, τὴν *Ἀδραν* τοῦ *Πηλίου* καὶ τὸν *Βασίλειον Κόκκαν* διὰ τὰς ὡραίας των κάρτας. — Ἀλήθεια, φίλε μου *Βασίλειε Κόκκα*, εἶσαι νέος συνδρομητής, καὶ δὲν εἰξεύρεις ἀκόμη τὰ συστήματά μας Ἂν διαβάσῃς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ μου γράψῃς· στεῖλέ μου τόσα Μ. Μυστικά, στεῖλέ μου Λυσβχαρτον, γράψε τὸν τάδε συνδρομητήν, κτλ. κτλ. Καμμίαν κανενὸς παραγγελίαν δὲν ἐκτελῶ, ἂν δὲν συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Πολὺ κομψαὶ καὶ ὡραῖαι αἱ ἐπιστολαί σου, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, [ΕΕΕ], καὶ τὸ ποιηματάκι, καὶ ὅλα. Μοῦ ἤρεσε πρὸ πάντων αὐτὸ τὸ ὡραῖον ἐπιστολικὸν χαρτί, τὸ κυανόλευκον ὡς ἡ ἑλληνικὴ σημαία.

Ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, *Πάνε Γαλάτη* [Ε], ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ την δημοσιεύσω. Σὲ παραπέμπω εἰς τὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» διὰ νὰ ἰδῇς τί καὶ τί ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ στέλλῃς πρὸς δημοσίευσιν.

Τὸ ἐκ 10 γροσίων ὀθωμανικὸν γραμματόσημον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλε μὲ μίαν ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν ἡ *Ἐλένη Ἰαλίδου*, διεβίβασα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Μακεδονικῶν Ἐράνων. Τὴν συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ της αἰσθήματα.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

20.— Πτωχὸν παιδίον ἐξ Ἀθηνῶν, ὀρφανὸν πατρός, Α.Α.Χ. ὀνομαζόμενον, μὲ ἀναγεννᾶσκει τακτικὰ καὶ ἔχει μεγάλον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομητής μου. Μοῦ ἔγραψεν ὁ ἴδιος ὡραίαν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας μὲ παρακαλεῖ νὰ τον συστήσω ἐκεῖς τοὺς εὐπόρους. Καὶ το κάμνω πολὺ εὐχαρίστως, διότι το ἀξίζει.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, τοὺς νέους μου φίλους: *Ἐυρυδοῦν Προσωπεῖον* (Κ. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα, καὶ [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Μελανίππην* (Μ. Κ. Ε.) *Σβυστονῦ* (Κ. Μ. Ρ. ὁρίστε αὐτὸ ποὺ σοῦ *ταιριάζει*, ἀλλὰ τὸ δεύτερο μοῦ ἄρεσε καλλίτερα· τὸ Εργρίε ἦτο παραδρομὴ τοῦ ὑπαλλήλου·) *Ἀγκαθάκι* (Α. Σ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ἐξσπάθωμα·) *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν* (Μ. Α. εὐχαριστῶ πολὺ· σοῦ ἔστειλα τὸ 49ον φύλλον διὰ νὰ ἰδῇς τοὺς ὅρους τῶν Πρακτόρων·) *Ὀμηρικὴν Σχολὴν* (Ι. Δ. Π.) ἀκόμη δὲν ἔλαβα ἀπὸ τὸν θεῖόν σου τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον γράφεις·) *Τρέχα-Γύρευε* (Ε. Ν. Α. αὐτὸ δὲν ἦτο τὸ ἀστειότερον; καὶ ὑποθέτω, ἀπὸ τὸ γραμματάκι σου, ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσουν τὰ ἀστεῖα φίλησέ μου διὰ τὰ ἀδελφάκια·) *Λάλον Χελιδόνα* (Α. Ζ. ἡ ὁποία ἔχει τόσον ὡραῖον ὄνομα, ὥστε τὸ ἐπῆρεν ὡς ψευδώνυμον μία φίλη μου·) *Πτερωτὸν Πήγασον* (αὐτὸ διὰ τὸν ἀδελφόν της) καὶ *Βασιλέα τῆς Νυκτὸς* (Ε.Α. περίεργον! πρώτην φορὰν λαμβάνω ἐπιστολὴν σου περὶ ψευδωνύμου· τὰ περὶ Τριῳδίου ὀφείλεις ὄχι εἰς τὸν Ἀνανίαν, ἀλλ' εἰς τὸν κ. Φαίδωνα.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Μελαγχολικὸς Ἑρμῆς* (δεκτὸν· βεβαίως ὁ σιδηρόδρομος αὐτὸς θὰ ὠφελήσῃ κ' ἐμέ, ὅπως ὅλον τὸν κόσμον· τ' ἀγαθὰ τῆς συγκοινωνίας, βλέπεις, εἶνε ἀνυπολόγιστα·) καὶ *Μικρὰ Βιολίστρια* (ἰδοὺ αὐτὸ που ἐπεθύμησες πάλιν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Χαρὰν τῶν Γονέων*, *Βρύχωνα*, *Ἠλιακὴν Ἀκτῖνα*, *Κύρ-Μέτριον* καὶ *Κριφοδαγκαστάραν* — τὸ *Εἰκοσίφυλλον Πήλιον* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*, *Μενελὶκ* καὶ *Ζο-Ζό* — ὁ *Λάτρης τῆς Δήμητρος* μὲ τὸν *Δεσὸν τῆς Ἐρήμου* — ὁ *Πιθηκάνθρωπος* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρίνον*. *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*, *Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Μή μου Ἄπτου* — ἡ *Σφαιρικὴ Σανταρόζα* μὲ τὴν *Αἰμιλίαν Λώβ*, *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγὴν* — ὁ *Θυμωμένος Κώνωψ* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα*, *Τσιγγαρέλλαν* καὶ *Πυθωνὴν Ἀνάμνησιν* — ἡ *Κάκια* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν*, *Λεράκι τοῦ Βουνοῦ* *Ἰλίου Μέλαθραν*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Μαῦρο Σύννεφο* — ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὸν *Παρήγορον* *Ἄγγελον*, *Ἐλληνοπούλαν*, *Φάουστ*, *Βράχον τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἀθηναϊκὸν Μπεμπέν* — τὸ *Ἀέτειον Ὄμμα* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*, *Ἀδραν τοῦ Πηλίου* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδου* — ἡ *Νοητὴ Ρομφαία* μὲ τὴν *Ναυσικοῦλαν τῆς Κρανάης*, *Μυροβόλον Χαραυγὴν*, *Μί-Πί-Πί*, *Μέμφιδα* καὶ *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* — ὁ *Βάσκος δὲ Γάμας* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν*, *Τσιγγαρέλλαν* καὶ *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* — ὁ *Λέων τῆς Νεμέας* μὲ τὴν *Μὶς Δόγκαν*, *Πικραμένην Καρδοῦλαν*, *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου*, *Δωρίδα Παρθένον* καὶ *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας* — ὁ *Ζῶ-Ζὸ* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Μαύρων*, *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου* *Ἐργατικὸν Μύρμηκα* καὶ *Μακρολαίμην* — ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὸν *Ζῶ-Ζό*, *Λάτρειαν τοῦ Ὡραίου*, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* καὶ *Ἀδραν τοῦ Πηλίου* — ὁ *Μενελὶκ* μὲ τὸν *Ἡμεροδείκτην* — ὁ *Κουκουναραθρεμμένος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἄγγελον Δύγερινὸν*, *Χρυσὸ Καναρινάκι*, *Ἀγτὸ Περιστεράκι* καὶ *Ἀνφὰν Γκατό*. — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἰάδα*, *Αἰθύλλιον τῆς Ἐρήμου* *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Μὶς Δόγκαν* καὶ *Ἀδελφὴν Ψυχήν*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πυρεισπόλην* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅτα γράφεις· τὶ εὔμορφα ποῦ ἐζωγράφισες τὸ λουλουδάκι!) *Μλε. Ν. Παπαγγελῆν* (σὲ παρακαλέσω εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ νὰ ἰδῇς πότε καὶ πῶς ἔχεις δικαίωμα νὰ στέλλῃς λύσεις·) *Βεατρίκην* (σοῦ ἔστειλα τὴν «Νίναν» τὴν ἔλαβες;) *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου*, *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι* (Σ.Σ. θὰ εἶδες βεβαίως ὅτι τὸ ψευ-

δώνυμον· τοῦτο σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ ὃν φυλλάδιον.) *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* (ἡ Συλλογή σοῦ ἐλήφθη πρὸ πολλοῦ.) *Δωδώνην* (πιστεύω ὅτι ἔλαβες τὸ δελτάριον τοῦ κ. Π.) *Νάρκισσον* (μὴν ἀνησυχῇς, ἡ παράλειψις δὲν ἦτο καὶ τόσον σπουδαία.) *Ἡμεροδείκτην* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις.) *Κόμητα Ζιλ δὲ Μιρμὼν* (λοιπόν, τί ἀποτελέσματα εἶχεν ἡ μελέτη σου; λαμπρά, δὲν ἀμφιβάλλω.) *Φασουλῆν Φιλόσοφον* (τὸ Σῆμα ἐστάλη.) *Λόφον τοῦ Γάτου* (ἔστειλα.) *Ἀέτειον Ὄμμα* (τὸ ὁποῖον κατευθυσιάσθη ὅ,τι εἶδε τὸ Σῆμα εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς φίλου μου, καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θὰ τὸ ἀποκτήσῃ.) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται.) *Παρήγορον Ἀγγελον* (ἔχει καλῶς.) *Πανταχοῦ Παρόντα* (ναί, ἡμεῖς φέτος δὲν εἴχαμεν οὔτε κομπάρσον, οὔτε τίποτε· ξεύρω κ' ἐγὼ διατί;) *Γεώργιον Παπαδημητρίου* (σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα τῆς Α' Ἑξαμηνίας εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τοῦ 1903 δὲν συμπεριλήφθης, διότι ἐνεγράφης εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔτους.) *Παπαρούνας τῶν Ἀγρῶν* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Μικρὸν Βιολιστὴν* (ἔλαβες λοιπὸν τὸ Σῆμα;) *Λέοντα τῆς Νεμέας* (σιγά, σιγά· ἀφοῦ ἔχῃς τόσην διάθεσιν καὶ ἐργάζεσαι τόσον πολύ, «θάντε πεξέλθῃς» νεκηφόρος, εἶμαι βεβαία.) *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, καὶ διὰ τὸ ποιηματάκι, τὸ ὁποῖον μ' ρτυρεῖ τόσην ἀγάπην.) *Ἑλληνόπαιδα* (ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, θὰ δημοσιεύσω μερικὰ εἰς τὸ προσεχές.) *Μενελίκ, Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Π. Α. Κουρῆν, Κουκουναροθρεμμένον*, (μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν εἶδα τὴν φωτογραφίαν σου· πρὸ γματικῶς κουκουναροθρεμμένος!) *Περιοδικὴν Τρέλλαν* (ναί, τότε εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ ἄλλας Ἀσκήσεις.) *Δισνουσιάδα Πηγὴν* (κατευθυσιασμένη μὲ τὰ ἐρετεινὰ διηγήματα, καὶ προπάντων μὲ τὸ «Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς» ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτρια.) *Ἄνθος Ἐλπίδος. Π. Κοκκίνην* (ἔστειλα τί εὔμορφον δελτάριον!) *Ἥρωα Περσέα, Ἀγγὴν Φιλίαν* (σοῦ ἔγραψα πῶς συνέβη τὸ λάθος· μὲ τὰς ἐπιταγὰς αὐτὸ τὸ παθαίνω κάποτε, ὁσάκις στέλλονται εἴτε ἀπὸ ἄλλην πόλιν εἴτε μὲ ἄλλο ὄνομα, καὶ δὲν εἰξεύρω τίνος εἶνε.) *Ν. Καπηζανίδην, Βροντὴν τοῦ Διός* (διὰ τὴν ὁποίαν «ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἔλαβε τὸ πολυπόθητον Σῆμα, ἦτο ἡμέρα εὐτυχίας· πάντοτε τὸ ἔχει ἐπάνω της κορωμένον· ἐὰν τύχῃ δὲ νὰ μὴ τὸ φορῇ — τὸ ὁποῖον συμβαίνει πολὺ σπανίως, — τὸ κλειδόνει... μὲ δέκα κλειδιά!.) *Δωρίδα Παρθένον* (εὐχαριστῶ πολὺ· μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σας γνωρίσω καὶ προσωπικῶς, σὲ καθὼς καὶ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων*, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὰ ζητηθέντα.) *Ταπεινὸ Γιασεμί* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· μὰ δὲν εἶνε μόνον ἡ πόλις σας· καὶ τὰς Ἀθήνας φέτος ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τας ὀνομάσῃ «Χώραν τῶν ἀγελάστων».) *Κρόταλον* (πραγματικῶς, ἡ εὐθυμία εἶνε πορήγων ὑγείας, καὶ ὁ γέλως μέγας ἰατρός.) *Χρυσοφόρον Φλέβα* (φίλησέ μου καὶ τὰ δελφάκια.) *Ἀγγελιοφόρον Περιστερὰν* (βεβαίως τώρα θὰ ἔλαβες τὸ Σῆμα, καὶ φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου!) *Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν* (τόμον ἔστειλα.) *Φωνογράφον τοῦ Ἐδισσον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν.) *Ν. Π. Παναγόπουλον* (ἔστειλα.) *Φίλημα Σκιᾶς* (τὸ Σῆμα δὲν ἔγινε μεγαλήτερον, ὄχι διότι θὰ ἦτο ἀκριβώτερον, ἀλλὰ διότι δὲν θὰ ἦτο κομψόν· ἀλήθεια, εἶδες πῶς περνοῦν τὰ χρόνια... καὶ αἱ ἡμέραι; καὶ πῶς χάνει κανεὶς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ψηφίσῃ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ;) *Κρυφοδαγκανιάραν* (κ' ἐγὼ ἔμαθα διὰ τὸν χορὸν τοῦ σχολείου αὐτοῦ, ὅτι ἦτο θαυμάσιος· βέβαια ἀφοῦ ἦσουν καὶ Ἐπιτροπή!) *Γαλήνην* (ἔστειλα.) *Ἄστρον τῆς Ἑσπέρας* (ἔμαθα τὸ ὄνομα τῆς *Κυανῆς Βίβλου*.) *Μελιτογενῆ* (τῆς Α' Περιόδου τὰ φυλλάδια τιμῶνται ἕκαστον λεπτὰ 25 ἐνῶ Β' Περιόδου λεπτὰ 15.) *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* ([ΕΕΕ] διὰ τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου· *Νοήσην Ρομφαίαν* [ΕΕΕ] καὶ τὰς ἰδικάς σου) ἐδιάβασα μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν.) *Βάσκον δὲ Γάμα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14 Φεβρουαρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου

Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσε τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωλεῖται ἐν τῷ ἡμαφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

83. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις,
Τὸ δεύτερόν μου μέλος
Τὸ ἕσχατόν μου ἴδιον
Καὶ τόνομα τὸ ἴδιον
Θὰ εὕρῃς ὅτι ἔχουσι
Συνοπτικὸν βιβλίον
Καὶ φόνου ἐργαλεῖον,
Ὦ λῦτά μου, ὀτὸ τέλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δυνοχάρτου

84. Μεταγραμματισμὸς.

Βγάλε Μ' καὶ βάλε Χ',
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὸ λεπτὸ
Ἀπ' ἀρχαῖον ἀθλητή,
Κάποιον Ἑλληνα σοφό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑφηπέτου Ἀετοῦ

85. Ἀναγραμματισμὸς.

Μόνο μιὰ χάρι σοῦ ζητῶ, ὡς εἶμαι ἂν μάφισῃς·
Κ' εὐθὺς στὸ σῶμά σου πηδῶ, ἂν μάναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζίνας

86. Ἀστὴρ.

```
*       *       *   Νάντικατασταθοῦν οἱ
  *   *   *         ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
    *   *           μάτων οὕτως, ὥστε
* * * Δ * * *       νὰναγινώσκεται: κα-
    *   *           θέτως ἀρχαία Βασι-
  *   *   *         λόπαις· ὁριζοντίως ὄ-
*       *       *   νομα πλοίου, διαγω-
```

νίως δὲ νῆσος τῆς Ἑλλάδος καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζὸ - Ζὸ.

87-88. Λογοπαίγνια.

1.—Ποῖος ἰχθὺς εὑρίσκεται εἰς τὴν Γεωμετρίαν;
2.—Ποῖον ὄρος εὑρίσκεται εἰς τὰ Παντοπωλεῖα;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ταπεινὸ Γιασεμί

89. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Κάτι καλὸν, φαγώσιμον, ἔφερεν ὁ ποτέρας τοῦ Τάκη καὶ τῆς Ἀνθῆς. Ἀλλ' ἐνῷ ἄνοιγε τὸ χαρτί, ὁ Τάκης ἐθγῆκεν ἔξω. «Ποῦ πᾶς, Τάκη;» τὸν ἐρωτᾷ ἡ Ἀνθή· «Μιὰ στιγμὴ κ' ἔρθεσα!» ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Φύλαξέ μου τὸ μισό.» Ἀλλ' ἕως νὰ γυρίσῃ, ἡ Ἀνθὴ τὸ εἶχε φάγει ὅλον. Τί ἦτο;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοχρόου Βιολέττας

90. Μαγικὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νὰποτελοῦν ἀρχαιότατον Βασιλέα:

Νομάς, τάσις, νῆσσα, ἀρτίως, Στυλίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθώας Καρδίας

91. Φωνηεντόλιπον.

δς - ξμρτν - κ - νθρς - σφ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀνθοκόμου

92. Γρῖφος

```
        o        Ἑλλὰς
  o     o        Ἀγγλία      σίτο
        o        Κίνα
  o     o        Δανία       ρίτο   P
        o
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπίνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 49

622. Παλαμίς (πᾶ, λᾶ μῦς.) — 623. Ρῶμος-ὤμος. — 624. Ὀδοὺς-οὐδός. — 625. Σύν.

626. Λ Ἀ Δ Η
Δ Δ Δ Μ
Δ Α Μ Α
Η Μ Δ Ρ

627. Ἄρπα. — 628. (Ἀ-κυροῦται.) 629. Μένω — ω = μὲν + (ἔριον) — Ρίον = ε + (Λάϊος - Ἴος =) λὰ + ("Οσσα — σά =) σε = ΜΕΝΕΛΑΟΣ.— 630. Ὅτι ὁ μὲν ἀγράμματος εἶνε ξύλον ἀπελέκητον, τὸ δὲ ξόανον ξύλον πελεκημένον.— 631. ΠΡΟΤΟΜΕΔΕΙΑ (ΠΡΩτεύς, ΤΟμυρις, ΜΕνέλκος, ΔΕΙναρχος, Ἄνουβις.)— 63'. Τὰ ἀλύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.— 633. Ὑς ὑπὸ ρόπαλον νδραμεῖται.—

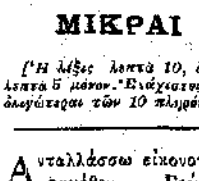

684. Ὁ λύκος σχηματίζεται ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ, καὶ ἀπὸ μερικοὺς κλάδους τοῦ ἀριστερᾷ τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δένδρου, ὅπως φαίνεται καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν πρέπει νὰ στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιᾷ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐπιχείρισις ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλφάβητοι τῶν 10 πλειονάνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Γεώργιος Ι. Κουτσογεώργος, Poste-restante, Βῶλος (Grèce). (Δ, 21)

Ἕνεκα ἀσχολιῶν, παύω τὴν ἀνταλλαγὴν δελταρίων. Λύτης Στοιχειογράφου μου Σ. Σουδαλτζῆς.—Φώτιος Ἐμ. Πουπουλίδης. (Δ, 22)

Εὐχαριστῶ τὸν Σ. Ι Πανουσίου διὰ τὰ πατριωτικώτατα καὶ τὰ ὑποσχεθέντα μοι ποιήματα. — *Γάτος τῆς Ἀνατολῆς.* Φ. Α. Ζησιάδης. (Δ, 23)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἱδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30
[Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστὰ δύνανται νὰποκτήσουν ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφάπαξ δι' ἓν ἔτος δρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰγοράζουν τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ' οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνεννοηθοῦν πρός τινα τῶν ἐν τῇ πόλει τῶν Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως, ἤτοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904